

[Aksel Larsen.]

at justitsministeriet som institution og også i kraft af sin embedsmandsmæssige sammensætning i høj grad er præget af politi- og anklagermentalitet, og det kommer til udtryk på mange forskellige måder. Vi har alene i de, skal vi sige justitsministerielle, spørgsmål, der har været til offentlig debat efter 1945, fået adskillige eksempler på, at anklagemyndighedens og politiets specielle synspunkter vejer tungt i justitsministeriet.

Jeg anser det af hensyn til retssikkerheden og befolkningens opfattelse af retssikkerheden og staten i dette land for nødvendigt, at politi og anklagemyndighed henhører under eet ministerium og retsplejen under et andet. Det er ikke for ubetinget derigennem at skabe en modsætning mellem to ministerier, men jeg tror, det vil være heldigt, at retsplejen, altså domstolene, forsvarerne og i denne forbindelse naturligvis også afsoning af eventuel idømt straf, henhører under et ministerium, som ikke samtidig skal varetage politiets og anklagemyndighedens interesser.

Jeg stiller ikke hermed forslag om oprettelse af et nyt ministerium. Jeg fremsætter blot disse principielle betragtninger til overvejelse, idet det jo meget vel kan tænkes, at man kan lægge politiet ind under eet ministerium og retsplejen ind under et andet. Hvilket af dem der så skal kaldes justitsministeriet, vil jeg se mere overlegent på, for det kan egentlig være ganske ligegyldigt.

Jeg vil i denne forbindelse sige, at det er mit indtryk, at anklagemyndighedens og politiets folk har en fortrinsret, når det drejer sig om besættelse af dommerstillinger. Nu kan menneskene ikke personlighedsspalte sig selv, og jeg skulle tro, at en embedsmand, der gennem en lang årække har været ansat under rigsadvokaturen eller statsadvokaturerne eller i politiet og så flyttes over til et dommersæde, medbringer politi- og anklagermentaliteten til dommersædet, og det er nu engang noget uheldigt. Jeg møder naturligvis ikke op med nogen statistik, der kan bekræfte denne min opfattelse, at der er så mange fra politiet og anklagemyndigheden og justitsministeriet, der bliver dommere, men jeg går ud fra, at den højtærede justitsminister råder over det fornødne materiale

til at give en redegørelse for, hvordan det forholder sig, hvorfra dommerne rekrutteres, og hvor mange der rekrutteres fra politiet og anklagemyndigheden samt fra den del af justitsministeriet, der må formodes at være besjælet af nogenlunde samme mentalitet. Jeg ville for at sige det meget skarpt og utvetydigt anse det for rigtigt, at folk, der på nogen måde har været beskæftiget med politi- og anklagemyndighed direkte eller indirekte, overhovedet ikke skulle kunne ansættes i dommerstillinger.

Jeg er klar over, at noget sådant formodentlig ikke kan ske i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag, selvom det vel kan ske, men jeg henstiller det i almindelighed til overvejelse. Det er betragtninger, som jeg har gjort gældende flere gange under drøftelserne i forfatningskommissionen, og som jeg har ønsket at benytte denne lejlighed til at gøre gældende her i tinget.

J. M. Pedersen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby), er forhindret i at være tilstede her i dag, vil mit parti vente med at tage stilling til lovforslaget, til vi ser det, når det har været behandlet i udvalget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg er i stand til at takke flertallet af ordførerne for tilslutning i hvert fald i princippet til det foreliggende lovforslag.

Til det ærede medlem hr. Peter Jørgensen vil jeg sige, at det rent konkrete spørgsmål, han rejste om, hvorvidt politiets rejsehold er tilstrækkeligt normeret, kan vi diskutere i udvalget.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen fremførte en række principielle betragtninger, som jeg for mit vedkommende deler, men det ærede medlem var også på enkelte punkter kritisk overfor lovforslaget. Det ærede medlem nævnte f. eks. spørgsmålet om de eksekutive politibeføjelser, der er henlagt til rigspoliti chefembedet. Jeg forstod det ærede medlem således, at hun vel anså det for rigtigst at henlægge dem dertil, når det var ubetinget nødvendigt, fordi der ikke var andre steder at finde, men at det ærede medlem nærede tvivl om, hvorvidt det var muligt at finde andre steder at placere disse såkaldte eksekutive beføjelser.